

PERÒ ENCARA NEVA

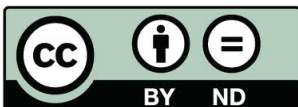
Els flocs tornen a volar per la ciutat
per entristir-me.
No ixirà més mai el sol a Viena.

El sol que, en posar-se,
feia lluir la blancor dels parcs
mentre passejava sol.
Encara sóc sol,
i encara neva.

El termòmetre ha perdut l'esperit del salmó
per deprimir-me.
Ni tan sols espere uns rajos que no m'han de calfar,
i no vull que tornen a alegrar-me,
perquè és fantasia,
flor d'un segon,
la vida sense Ella no és per a gaudir,
sinò per a lluitar.
Per mi sol.

Com tots estos austríacs,
que només busquen el seu plaer
sense veure més enllà de les puntes dels seus peus
plens de merda.
De la merda que no saben tirar fora.

I Ella no està.
I neva.

Aquest poema de Luis Masutier està baix una llicència [Creative Commons Reconeiximent-SenseObraDerivada](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/3.0/) 3.0 (Unported License)

L'abraçaria tant!!
Li llevaria tot el fred,
deixant que el seu alé
es fonguera amb la meua pell;
pell de serp, sí,
de serp que busca el moment,
sigilós,
de tirar-se a per la presa,
eixa que li permet viure.

No sé si sabré viure sense Ella.

Quan podré obrir la meua ànima
i descansar dins dels seus ulls?
Quan alçaran el forrellat
d'aquesta presó de Soledat?
Quan vindràs per fi a visitar els meus somnis
i a divertir-te amb els meus jocs,
i a volar amb les nostres veus,
i a deixar (per fi, si!) de costat l'imaginació?

Gaudiria fent-te gaudir,
acompanyant-te sense raó
a un lloc on no volem anar
per a fer el que ens manen
els batecs dels nostres sexes.

Però encara neva.

Aquest poema de Luis Masutier està baix una llicència [Creative Commons Reconeiximent-SenseObraDerivada](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/3.0/) 3.0 (Unported License)